

(C) i (U)

L' 'historiador i erudit Ainaud de La sater, i a més diputat de Convergència i Unió i convergent de primera hora, quan se li pregunta sobre el pensament de Jordi Pujol i Soley sol contestar divertit però no enganyador:

—El que pensa en Pujol no ho sap ni en Soley, i el que pensa en Soley no ho sap ni en Pujol. L'únic que ho sap és la "i".

¿Ho sabia, Pujol, que Roca estava desesperat de la vida política que duu? Sí, que ho sabia, però no s'ho creia.

I feia bé de no creure-s'ho. Miquel Roca ja no està desesperat de la vida política que duu. Ja no està ni desesperat.

Simplement Miquel Roca ja ha decidit llançar la tovallo-la. I si, quan van sortir a dos diaris de Barcelona les informacions que deien que Roca deia als seus íntims que fins i tot pensava de retirar-se de la política, el mateix Roca ja s'ho creia (si no, no s'haurien produït les filtracions), un cop vistes les successives reaccions del president Pujol no solament s'ho creu, sinó que ja n'està convençut.

Roca, vull dir, perquè Pujol, no. Pujol es pensa que està només desesperat, perquè sap que qui espera desespera, i com que a Roca l'ha fet esperar trant, doncs que ara està, com toca, desesperat. Informacions pràcticament directes fan arribar que, en la intimitat en la distensió,

Pujol diu coses de Roca que fan pensar que li sap greu que el pobre noi estigui tan desesperat, i que li fa una mica de llàstima i que fins i tot li desperta la compassió, pobre xicot, que ho deu estar passant de malament.

I no. Roca ja ni ho passa malament. Roca, pel que fan arribar informacions no tan directes però més diverses, està tranquil i serè com aquell que ja s'ha convençut després de mesos de dubtes, vacil·lacions, esperances i contrarietats que el seu mal no té remei, i ha decidit morir amb el màxim de pau i de tranquil·litat.

I mentrestant Pujol sentint llàstima, i Soley menyspreant.

¿I la "i"? La "i" recorda l'actitud de Macià Alavedra quan Pujol era en perill pel cas Banca Catalana; tracta Duran i Lleida (d'Unió Democràtica de Catalunya, la U) amb cautíssims respectes; i consulta enquestes com una boja per saber si, de veritat de veritat, s'han acabat les majories absolutes.

Ramon Barnils

Un govern congelat

Com vostès recordaran, el president del Govern, don Felipe González, va convocar eleccions generals per al 29 d'octubre de 1989. El motiu era clar: Espanya havia d'afrontar grans reptes, el més important dels quals era la propera entrada en vigor de l'Acta Única Europea, que l'1 de gener de 1993 establirà una total llibertat de moviments de capitals, mercaderies i serveis entre els dotze països de la Comunitat Econòmica Europea. Es tractava de formar un govern "fresc i obert" que pogués, amb il·lusió, abordar les grans obres abans al·ludides. Posar en òrbita l'economia espanyola, aplicar les directrius de la CEE, corregir els grans desequilibris de treball, la inflació i el dèficit del comerç exterior, requeria certament un canvi general d'un equip gastat. Però les conegudes vacil·lacions de Felipe González quan ha d'enfrontar-se a la feina de despatxar i nomenar ministres, es va veure multiplicada per la inseguretats electoral i la consciència que la majoria absoluta havia estat un regal en precari del canari senyor Mardones. A aquest primer ajornament s'hi va afegir el "cas Juan Guerra", que posava en relleu l'enriquiment ràpid des d'un despatx oficial concedit pel vice-president (Semprún dixit) al seu peculiar germà.

Sembla que durant les primeres setmanes de l'escàndol, Felipe González es va negar a acceptar la dimissió presenta-

da per Alfonso Guerra i que fins i tot va vincular la seva permanència al govern a la continuïtat del *fan* de Mahler i Machado. Va pensar que després de la pluja ve el bon temps... Però no ha estat així. L'escàndol ha anat en augment i fins i tot ha arribat a les solemnes columnes de *The Economist*. Finalment, el senyor Alfonso Guerra va donar el cop en anunciar, el passat 12 de gener, durant el congrés dels socialistes extremanys (on, segons ell, resideix el socialisme hispànic en el seu estat més pur) la seva dimissió, la qual, entre altres coses, permetria la formació d'un nou i bon govern. Tot semblava estar abocat a la interrupció d'aquest estat de provisionalitat en què viu l'administració ("en termes racionables", segons Rosa Conde) quan va esclatar el conflicte del Golf amb les primeres accions bèl·liques de la coalició multinacional, de la qual forma part Espanya amb tres vaixells que es renoven constantment.

Una nova excusa, aquest cop més seriosa, que ha portat el president a posposar la crisi fins que s'hagi acabat la fase aguda del conflicte". Els dies passen, i les setmanes també i ningú no està en condicions per a saber la duració d'aquesta "fase aguda". Tot porta a pensar que després d'una sèrie d'ajornaments que comporten greu negligència, entrem en un nou període de congelació d'idees i projectes.

Fabià Estapé

